

Na zimní straně se tváří sever
A úder slyší z dopadů
Co hladí vlasy nám jen z náznaků
V padlém stromořadí
Bezvětrí se svádí

Ruka svůj nejtišší pohyb ztrácí
A v hloubkách mělkých dosahů
V ně mlýnů vždycky mlčící, sebe pootočí
Pohyb neubývá
Odpoví a neusíná

On ví, jak vítr vál
A měsíc roztéká v dálce
Rej vzlyků, jmen a smíchů stráž
Jsou mlýny v nažloutlé trávě
On ví sám co vídává
A stíny ohýbá v půlce
Je-li z prachu tvář i starý snář
Tak tomu nebývá stále

Pod hlavou leží zem jen z počátků
Snad ze snů, možná zázraků
Skvrny Slunce na mincích,
Je pannou v orlicích
Najednou se stmívá
Po větru Tě hlídá

Po dechu je zase cítit náš vzduch
Je plamen bdící do krajů
Smotky doby v dotecích, mlýn je nerozplétá
Mizí na ramenou
V síle mrtvých rukou

Mlýn jen tak povídá
Když vítr do něho snáší
To co se neříká
...vždyť on se jenom zas tváří